

"Homo!" joku sihahtaa kun kävelet ohi ruuhkaisella käytävällä. Toinen sukii portaikossa hiuksiaan näyttävästi kun ohitat sen kavereineen. Nauru raikuu siellä ja täällä. Tiedämme kaikki vallan hyvin, että osa siitä on sinulle osoitettua pilkkaa. Tiedämme kaikki, emmekä tee mitään. Minkä sille edes mahtaisi? Sitä paitsi, olet niin cool ja itsevarma, ettet kuitenkaan välitä tai säiky, sanoivatpa ne mitä tahansa. Tai sanoimmepa me mitä tahansa. On vain asioita, joihin on jossain vaiheessa lähdeittävä mukaan olivat ne alkuunsa vähän epäilyttäviä tahi eivät. Röökiä, viinaa, hauskanpitoa... porukkaan kuulumisella on hintansa. Mutta jos ei kuulu, saa varmasti jonakin päivänä turpiinsa kuten ne pari pitkäleittistä jätkää viime viikolla. Tai vähintäänkin voi sanoa hyvästit sosiaaliselle elämälle. Päivästä toiseen samaa. Sanavarasto kasvaa, jätkät keksivät lyödä vetoa siitä, kuka lopulta saa sut edes värähtämään niitä huuteluja. Mä seison rivissä aplodeeramassa kun se lopulta tapahtuu by Jonas. Haluutko huoranpenikka turpiis? Ei mitään, sori Daniel, oot viitosen auki. Homo, homo, homo, homo, homppeli, ehkä sen kaksikymmentä kertaa putkeen muiden lyödessä tahtia kengänkärjillä. Justus, sä kanssa, vitonen tänne, nauraa Cita Markuksen kainalossa kiehnäten. Siinä välissä rehtori kävelee ohi ja hetken on täysin hiljaista, mutta Daniel norkoilee edelleen ovella niin, että sulla ei ole oikeutta poistua paikalta. Tuijotat meitä sillä hetkellä hiljaisempia ilmeettä. "Siinäkö kaikki?" on sun ainoat sanasi, ennen kuin Jonas lopulta keksii sen. "Ooksä aina ollu noi vitun ruma? Mä ehkä ottaisin itteni hengiltä jos näyttäisin toltta!" Siinä se. Ensimmäisen kerran kenenkään meistä nähden sä sävähdät ja se riittää porukalle, riittää Markukselle ja Citalle ja Stoffellekin. Naurunremakka alkaa, joku nuoremista nulikoista heittää parit paperitollot sun huppuusi ja kaikki muu hukkuukin sitten niihin aplodeihin. Mä taputan mukana, koska koko käytävä taputtaa, mutta katson sun perääsi kaikkea muuta kuin tyytyväisenä tilanteeseen. Se ei oikeasti ollut kivaa eikä hienoa. Oikeasti. Seuraavana päivänä samaa vitsiä kierrätetään oikein urakalla ja meininki vaan hurjistuu kesää kohden. Kun todistukset jaetaan sä saat stipendin, toisen ja kolmannenkin. Porukka nauraa ja vittuilee, mutta mä olen hiljaa. Se ei ole enää hyvä vitsi eikä touhu coolia. Pidän silti suuni kiinni aina siihen saakka, kunnes yläasteen portit sulkeutuu meidän kaikkien takana ja yks aikakausi mun elämässä on oikeasti ohi. Neljä vuotta myöhemmin Auton renkaat narisevat lumella kun pyörittelen turhan ison kaaran parkkiin ahtaalle pihalle. Alkupalven kaaos on pahimmillaan näinä marraskuun ensimmäisinä päivinä lumimyrskyjen jälleen kerran yllätettyä ihmiset. On se kumma, kun ei voida varautua siihen että talvi todellakin tulee joka helvetin vuosi. Nousen autosta ja sytytän tupakan. Kätet tärisevät hetken, mutta nikotiini auttaa, rauhoittaa, palauttaa maanpinnalle ja niin edelleen. Taivaalta yllättävän hiljakseen leijaileva lumi tarttuu silmäripsiin muttei se haittaa, sillä maskara on vedenpitävää tänään. Sen on pakko olla. Vilkaisen kelloon ja totean olevani juuri tarkalleen ajoissa. Minä hetkenä hyvänsä. Puhallan savut pihalle keuhkoista tietystä rytmissä pitääkseni itseni jotakuinkin järkevänä ja tyynenä, muttei se ihan täysin toimi siltikään. Puhelin soi ja vastaan siihen. "Joo. Olen, täällä... Ei vielä, ei oo näkyny. Juu, suoraan täältä. Ei, en usko. Avain on missä? Pitää hakea... Okei, me tullaan hiljakseltaan sit sinne. Voi mennä hetki. Totta kai. Jeps. Kiitos, te myös. Nähdään!" Puhelin taskuun, auton ovet lukkoon ja nopea vilkaisu vasemmalle, kohti ovea. Kiskon tummansinistä kaulahuivia tiukemmin ympärilleni ja silloin näen sen. Näen sinut. Viime kerrasta on aikaa, liikaa aikaa. Kaksi kuukautta. Viime puhelustakin jo viikko. Et pyytänyt minua tänne kyydiksi suoraan, vaan toive tuli useamman ihmisen kautta ja ymmärrän sen tavallaan ihan liian hyvin. Niin kuin kaiken muunkin, melkein. Nyt kävelet sairaalan ruuhkaisen pihan läpi yhä ontuen ja vaikeannäköisesti, mutta pää pystyssä. Heti kun katseesi kiinnittyy kohti sitä paikkaa jossa seison, vedän vielä kerran pakkasilmaa keuhkoihini ja käännyn kokonaan kohti sinua. Hymyilen, vaikka jokainen solu päässä huutaa hätäännyttä ja

huolta, paniikkia ja tunteiden totaalista sekamelskaa. Jos totta puhutaan, mun tekisi mieli juosta karkuun, mutta se ei ole vaihtoehto. Ei tänään eikä enää. Oikeasti sen ei olisi pitänyt olla vaihtoehto koskaan. Miten tähän hetkeen tultiin? Neljä, ei, lähestulkoon viisi vuotta sitten me katseltiin kuinka kuljit pitkin koulun käytäviä ihan kuin mikään ei koskaan voisi koskettaa sua. Ne muutamat harvat kerrat kun joku sai silminnähtävän reaktion typeryyksilleen meni inhimillisyyden piikkiin. Niihin tartuttiin, totta kai, mutta ei kukaan ikinä oikeasti saanut sua murtumaan. Tai sai. Sä et vaan näyttänyt sitä meille. Etkä kenellekään muulle. Et ennen kuin muuta vaihtoehtoa ei enää ollut. Eikä se silloinkaan ollut sun valintasi, asiat vaan menivät niin. Karkasivat käsistä ja hallinnasta ja päätyivät siihen missä me ollaan nyt. Ja onneksi niin, sillä huonompikin vaihtoehto oli olemassa. "Mistä ihmeestä lähtien sä olet polttanu?" Siitä lähtien kun sinä menit ja meinasit menettää henkesi, ajattelen hiljaa mielessäni, mutta sanat eivät onneksi nouse huulille saakka, sillä siihen mulla on liikaa itsehillintää. Eikä se olisi edes tottakaan. Oikea vastaus olisi että kasiluokan syksystä saakka, enemmän tai vähemmän epäsäännöllisesti aina, kun elämä on riittävän hankalaa. Loppujen lopuksi sekin on nyt liikaa sanottavaksi, joten tyydyn hymähtämään ja tumppaamaan savukkeeni uuteen lumeen. Olen omillani. "Parempi?" Sä hymähdät takaisin, nyökkäät ja otat ne pari askelta jotka tarvitaan saamaan sut kosketusetäisyydelle minusta. Halaus on lämmin ja ystävällinen, epäröimätön, ja mäkin kykenen juuri ja juuri pakottamaan kaiken tunnemyrskyni taka-alalle jotta pystyn kietomaan käteni sun harteillesi itkemättä. Kun lopulta päästät irti, on kaikki mun jotenkuten kyhäämäni suunnitellut lauseet ja kysymykset kadonneet mielestä taivaan tuuliin. Tosiasiassa sen ei ole mitään väliä. On hetkiä jotka ei vaadi sanoja, ja jotenkin mä tiedän tän olevan yksi niistä. Napsautan auton ovet auki ja nostan sun kamasini takakonttiin vain siirtyäkseni sitten takaisin ratin taakse. Kun meillä molemmilla on turvavyöt – sua ei tarvitse edes muistuttaa etten mä aja metriäkään ilman että jokainen matkustajakin on köyttänyt itsensä kiinni – ja auto käy, jään hetkeksi katsomaan sua ennen liikkeellelähtöä. Ensimmäistä kertaa lähestulkoon vuoteen sä hymyilet aidosti ja tosissasi ja se on kaiken jälkeen tärkeintä. Kohotat huvittuneen oloisena kulmiasi kun auto ei vielääkään liiku, mutta vasta sun sanasi saavat mut nostamaan kytkintä. "Kotiin, kiitos." Puoli vuotta myöhemmin Tuuli vasten mun kasvojani on yllättävän kylmä kun kuljen pitkin joen rantaa. Kevät on jo niin pitkällä, että iltakymmeneltäkin ilmassa on vielä valoa jopa näinä päivinä joina aurinko itsessään ei varsinaisesti käväise pilvireunojen ulkopuolella kertaakaan. Sadekuurot ovat karkoittaneet suurimman osan lenkkeilijöistä, joten olen yksin. Ehkä hyvä niin. Siitä marraskuisesta päivästä on nyt puoli vuotta. Tarkalleen. Muistan vieläkin elävästi niin ne isot lumihutaleet silmäripsissäni kuin käsieni tärinänkin sinua odotellessa. Muistan katseet, sanat, äänenpainot ja eleet jotka mun on aina yhtä helppo huomata silloinkin, kun en tietoisesti edes tarkkaile niitä. Muistan oman jännitykseni, puolittaisen paniikin joka sitten vaihtui hiljaiseksi helpotukseksi ja jopa osittain iloksi. Kaikki näytti pitkästä ajasta hyvältä, valoa tunnelin päässä ja suunta kohti sitä oli löytynyt. Me kaikki oltiin vähintäänkin varovaisen onnellisia, moni oikeasti riemuissaan. Mun päässäni liikkui silti, niin sinä päivänä kuin vielä myöhemminkin, ajatus siitä ettei saisi luottaa liikaa ja ottaa asioita itsestäänselvyyksinä, mutta työnsin sen pois kerta toisensa jälkeen ja keskityin olemaan mahdollisimman positiivinen. En vielääkään tiedä, oliko se väärin vai lähinnä täysin merkityksetöntä lopputuleman kannalta. "On vain ajateltava, että hän sai lopulta rauhan." Ne olivat sun sisaresi viimeiset sanat mulle hautajaisten jälkeen. Niillä sanoin sut myös saatettiin haudan lepoon. Niihin mulla ei ollut mitään lisättävää, eikä ole vielääkään. Niin paljon kun mä toivonkin, ettei näin olisi käynyt ja vaikka kaipaen sua takaisin varmaan loppuelämäni - ja tiedän etten ole ainoa – on noissa sanoissa järki ja totuus, sillä ainakaan sä et kärsi enää. Näin Stoffen viikko sitten kaupungilla. Se

huomasi mut ja jäi hetkeksi juttelemaankin. Yläasteen ihmisistä, varsinkaan niistä suosituista, se on ainoa jonka kanssa olen ollut yhteyksissä viimeisten neljän vuoden aikana. Hyvä niin, sillä se on myös ainoa jolle olisin koskaan edes voinut harkita kertovani tän uutisen. Siitä on tullut aikuinen ihminen siinä missä mustakin, ja ehkä juuri siksi mä uskalsin lausua sille ääneen kaikessa koruttomuudessaan, täysin suoraan, ettei sua enää ole. Tiesin ettei se nauraisi tai sanoisi mitään turhanpäiväistä ja typerää. Eikä sanonutkaan. Tajuten jo mun äänensävyistä ja olemuksestani mitä ne sanat merkkasivat sillä hetkellä mulle se osoitti aikuistumisensa kääntämällä katseensa pois oikeasti järkyttyneenä ja surren. Ei sanoja, ei kysymyksiä, ei utelujä. Vain se ihmismäinen ja fiksu reaktio vailla peittelyjä. Cita, Justus, Daniel... Koska en tunne ketään niistä nykyään on oikeesti mahdotonta sanoa varmaksi, mutten usko että kukaan niistä olisi reagoinut samoin. Osannut tajuta ilman lisävihjeitä miten isosta asiasta on kyse. Jonas? Ainoa asia jonka Stoffe sanoi yläasteaikoihin viitaten oli, että Jonas olis aika hiljaista poikaa nyt ja syystäkin. Se on ihan fiksu, kuulemma. Nykyään siis. Tiedän niiden olevan Stoffen kanssa väleissä, joten on melko varmaa että uutinen kulkee aikanaan eteenpäin sillekin. Mä haluan uskoa että Stoffe on sen suhteen oikeessa, vaikkei sillä oikeasti väliä enää olekaan. Ei sun kannaltasi, eikä varmaan kenenkään muunkaan. Mä vaan toivon että niin on. Että se on hiljaa. Me oltiin lapsia, okei ehkä jo nuoria. Joka tapauksessa keskenkasvuaisia ja keinottomia ja typeriä eikä tajuttu miten paljon meidän teot ja sanat ja valinnat vaikuttivat muuhunkin kuin omaan elämään. Elämä oli siinä hetkessä, niissä päivissä niillä käytävillä ja vain se oli olevinaan todellista. Kenellekkään ei varmaan koskaan tullut mieleenkään, että niillä sanoilla ja tempauksilla mitä sen koulun seinien sisällä tapahtui olisi väliä enään aikuisiässä. Koulumenestys ja arvosanat – siinä kaikki minkä merkitys tulevaisuuden kannalta piti tiedostaa. Niiden, jotka tiedostivat menevänsä amikseen ei tarvinnut pohtia puoleksikaan niin paljon ajankäyttöään sun muuta koulunkäyntihuttua kuin lukioon tähtäävien. Niin tai näin, yläasteen loputtua sen maailman piti olla taaksejäänyttä elämää ja puhdasta historiaa, jonka teoista ja tekemättä jättämisistä voisi jalomielisesti ja muka-aikuismaisesti ajatellen korkeintaan ottaa opiksi jossain kohdin, muttei kuitenkaan vastata enää millään tavoin, ja joka viimeistään ekan lukio- tai amisuoden aikana painuisi lopullisesti unholaan. Mitä vanhemmaksi mä tulen, sitä selvemmin pystyn näkemään että maailma ei toimi sillä tavoin. Että jokainen lause, jokainen katse ja jokainen teko voi olla paljon merkityksellisempi kuin ikinä itse voisi sillä hetkellä kuvitellakaan. Että ihmismuisti on pitkä ja voimakas eikä vähiten ikävien kokemusten kohdalla. Että kasautuessaan ne kokemukset, hyvässä ja pahassa, muuttavat ihmistä. Jos joku olisi mulle silloin yläkoulun käytävällä muun joukon mukana taputtaessani tullut kertomaan, että viiden vuoden kuluttua ne hetket pyörii päässäni tällaisen katumuksen ja häpeän säestäminä, olisin varmaan nauranut päin naamaa. Ehkä jokseenkin kummeksuen ja epävarmasti, mutta nauranut kuitenkin. Sillä enhän mä mitään tehnyt, oikeasti. Paitsi annoin suosionosoituksia muiden mukana niille ihmisille jotka käyttivät ison osan aikaansa pitämällä hauskaa toisten kustannuksella. Kuusitoistakesäinen minä ei osannut nähdä sitä ja sen merkitystä niin, sitä että niillä aplodeilla valittiin puolia tai että niin ei olisi tarvinnut tehdä. Että muitakin vaihtoehtoja oli oikeasti olemassa, eikä sisäpiirijutut tai kotibileet tai muut laumaan kuulumisen edut oikeasti olleet sen kaiken arvoisia. Ettei sellainen ikinä voi olla yhdenkään ihmisen ahdistuksen, epävarmuuden tai pahimmillaan jopa menetetyt tulevaisuuden arvoista. Saati sitten sitä, että niin oikeasti voisi tapahtua. Kaupunki on hiljainen. Olen kulkenut näitä polkuja satoja ja tuhansia kertoja ennenkin, mutta sun poislähtösi jälkeen kadunkulmat, puistot ja monet muut paikat tuntuu erilaisilta ja vierailta. Mä etsin sua edelleen väkijoukoista ja vastaan tulijoiden virrasta, vaikka tiedän ettet ole tai tule koskaan enää olemaan siellä. Sateessa on muistoja,

rannan maisemissa on muistoja, kaikkialla on muistoja. Keskustelunpätkiä, katseita, sanoja jotka kertoivat paljon niin hyvässä kuin pahassakin - hiljaisuuksia jotka varsinkin loppuaikoina kertoivat enemmän kuin tuhatkaan sanaa. Sytytän tupakan ja käännän katseeni merelle päin. Vaikka sade tulee taivaalta alas vetenä, se voisi yhtä hyvin olla yhä niitä marraskuun valtavia lumihuutaleita koskettaessaan mun kasvojani. Valehtelisin jos väittäisin, etten antaisi mitä tahansa päästäkseni takaisin siihen päivään saati sitten aikoihin vuosia ennen sitä. Muistoista päälimmäisenä nikotiinihöyryjen pidellessä mua taas kerran etäällä viime aikoina liian tutuiksi tulleista kyyneleistä mun mielessäni häilyy sun itsevarman oloiset askeleesi koulun käytävillä. Kuinka mä silloin pidinkään sua vahvana ja coolina, ihmisenä joka selviää aina ja kaikesta menestyen erinomaisesti. Ja kuinka väärässä sitten lopulta olin. Tuuli pyyhkäisee vesisateen hetkeksi suoraan vasten mun kasvojani kun päädyn painamaan katseeni maahan. Olin väärässä. Tänä iltana mikään määrä nikotiinia ei riitä.